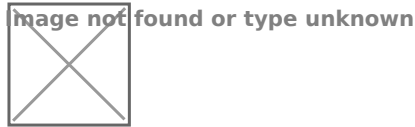

Canonul Mare ne provoacă la introspecție și la observarea propriei stări sufletești, spune arhim. Joachim Bejenariu

Arhimandritul Joachim Bejenariu a vorbit joi, la Catedrala Patriarhală, despre slujba Canonului Mare și a spus că aceasta „ne provoacă pe fiecare dintre noi la introspecție, la observarea propriei stări sufletești”.

„Canonul de rugăciune pe care l-am ascultat în primele patru zile din Sfântul și Marele Post este o provocare pentru fiecare dintre noi de a ne redescoperi pe noi înșine și de a deveni conștienți de starea sufletească în care ne aflăm”.

Consilierul eparhial în cadrul Sectorului Economic-Financiar și directorul Serviciului Colportaj al Arhiepiscopiei Bucureștilor a mai explicat faptul că, în această perioadă, Biserica „ne introduce într-o atmosferă diferită de ceea ce trăim de obicei în Biserică. Venind din agitația cotidiană, din zbuciumul vieții noastre de zi cu zi și intrând în Sfânta Biserică, descoperim o atmosferă mai liniștită, o cântare mai domoală, uneori lumină mai puțină”.

Scopul slujbelor

Vorbind despre rolul slujbelor, părintele arhimandrit a subliniat faptul că scopul principal al acestora este de a-i ajuta pe oameni să devină „ființe pascale” – „să trecem de la omul cel vechi la omul cel nou”.

„Slujbele, rugăciunile, metaniile, gesturile noastre din Sfânta Biserică nu fac altceva decât să ne pregătească să pregustăm din frumusețea împărăției cerurilor”, a adăugat clericul.

Plânsul egoist și plânsul adevărat

Plânsul care aduce iertare de păcate, a explicat arhim. Joachim Bejenariu, nu este „plânsul celui care este supărat, mâhnit, pentru că ar fi dorit să câștige mai mulți bani”, ci este „regretul sau căința pentru timpul pierdut, pentru energiile sufletești și trupești pe care le-am cheltuit în zadar, de cele mai multe ori fără niciun sens duhovnicesc și fără nicio roadă folositoare altora”.

„Rugăciunile noastre, rugăciunile credincioșilor adunați în biserică nu sunt un monolog, ci o voce unică a unui dialog în care vorbim din adâncurile inimii, tainic, noi, credincioșii, și cu persoanele prezente, în mod nevăzut, alături de noi. Vorbim cu Dumnezeu, Cel Atoateștiutor și Prealăudat, vorbim cu Maica Domnului, cu Sfântul Andrei Criteanul și cu Maria Egipteanca”.

Principalele etape ale pocăinței

Explicând diferența dintre plânsul adevărat și plânsul egoist, părintele arhimandrit a evidențiat etapele pocăinței, așa cum au fost ele subliniate în Canonul cel Mare:

1. Sufletul începe să simtă micimea stării sale.

Starea provocată de păcat, de cădere, o simte ca pe o povară de nesuferit. Iată un exemplu:

„Vremea este a pocăinței. Vin către Tine, Făcătorul meu, ridică-mă, dezleagă de la mine lanțul cel greu al păcatului”.

2. Ascultând acest canon sau rostindu-l odată cu preotul, iubirea dumnezeiască din glasul propriei conștiințe cheamă sufletul abia trezit din păcat.

„Vino, ticălosule suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Judecătorul tuturor și îndepărtează de-acum nebunia cea mai dinainte și adu-I lui Dumnezeu lacrimi de pocăință”.

3. Conștientizarea pericolului în care păcatul ne aduce.

4. Procesul propriu-zis al pocăinței.

„Păcătuit-am, greșit-am și am călcat porunca Ta. Pentru păcate am fost osândit și am adăugat pe rănilor mele rană”.

5. Rezultatul pocăinței: sufletul se încununează cu darurile bunătății și milostivirii nemărginite ale lui Dumnezeu.

„Au trecut primele patru zile în care, cu ajutorul lui Dumnezeu, am săvârșit slujbele rânduite de Sfinții Părinți și nu ne rămâne decât să ne rugăm lui Hristos Dumnezeu, să ne rugăm Sfinților Lui Dumnezeu să ne ajute cu rugăciunile lor, să ne dăruiască puterea de a simți în sufletele noastre roadele pocăinței din acest post, adică sfințirea vieții”, a adăugat la final clericul.

Foto credit: Ziarul Lumina / Luigi Ivanciu

basilica.ro